

Дејан САВОВСКИ

ЗА СÈ СЕ "ВИНОВНИ" ПАРТИЗАНИТЕ

Еден од главните услови за прием на Македонија во меѓународните организации, особено во НАТО и во ЕУ, меѓу другото, се и формирањето на РСС, департизацијата на јавниот сектор, деполитизацијата на невладиниот сектор итн. Навидум едноставна работа. И за сите кадри потребно е да се најдат стручни, етички, морални и аполитични судии и граѓани, кои свесно и професионално ќе ја извршуваат својата работа. Е, тоа кај нас веќе се нарекува проблем. Веројатно одговорот би бил дводимензионален, особено за реформите во судството.

Првата димензија се вика "СК", каде што црвената книшка носеше привилегии, значи беше виза за кариера и во неа беа оние кои верувале и се бореле за своите идеали и кои во услови на повеќепартизмот не направија сопствена радикална трансформација, значи останаа доследни на нивната професија.

Втората димензија ја сочинуваат оние кои со своето опортунистичко однесување се инфилтрираа во партиите, пред сè, за свои лични интереси, односно преминаа во политичко камелеонство. За многумина од нив моралот е надмината работа, како некој стар музејски експонат. Токму поради овие причини на номенклатурата во Европа ќе ѝ биде тешко да сфати дека искоренувањето на духот од минатите времиња е речиси мисија на невозможното. Од друга страна оваа работа предизвикува објективни пречки во самото наше општество кое би требало да се движи кон европските интеграции. Едно треба да е јасно, политиката е само интерес, додека судскиот систем, како едно од највисоките скалила во хиерархијата на вредности од општо добро за целата држава, не треба да биде вплеткан во лавиринтот на партиската хипокризија.

Една стара мудра изрека вели дека политиката е како судбина, дури и ако не се занимаваш со неа, таа ќе се занимава со тебе. А, ако се тргне од верувањето дека политиката претставува вештина да се лаже во вистинскиот

**ВЛАСТА Е КАКО
МОРСКА ВОДА
- КОЛКУ ПОВЕЌЕ
СЕ ПИЕ, ТОЛКУ СЕ
СТАНУВА ПОЖЕДЕН**

момент, тоа не значи дека нема потреба од соочување со вистината и растерување на маглата, што изминативе години ни се продаваше. Ова го кажувам од аспект на досегашната практика каде "судбински" ни се изредија многу државни и парламентарни преродбеници

**Политиката е како судбина,
дури и ако не се занимаваш со
неа, таа ќе се занимава со тебе.**

и душегрижници, кои демократијата и владеењето на правото го поставија на ниво на партија покер, каде главен влог беше народот. Не случајно нè ставија во групата на најмалку надежни држави заедно со Босна, Албанија, Србија... каде сè уште владеат поранеш-

ните комунистички елити, под нова демократска маска. Се вели, за да постои одреден демократски систем, тоа подразбира да има луѓе со одреден степен на развој на мислата, односно степенот на развиеност на мислата ја диктира демократијата.

Но, наместо вистинска кај нас на сцена е некаков параден облик на демократијата, при што за нејзино опстојување секогаш кога ќе загусти како покривање се користи национализмот. Новокомпонираната македонска демократија на граѓаните и до ден денес им продава и им ветува многу нешта. Тоа што досега се случуваше можеби е само уште еден повод за размислувањата во врска со нашиот менталитет, односно нашата сентименталност, простодушност и манипулација од страна на власта. Свој значителен придонес и амин во ваквата хаотична состојба дадоа и мас медиумите, кои преку фабрикувани информации, нормално според волјата на политичките газди, овозможува пропагандата да биде во директна служба на трансмисија на дневната политика. Наместо во функција на информирање, медиумите сè повеќе им служат на целите на политиката, каде единствена вистина е онаа која ќе ја соопшти официјалната пропаганда. Очигледно е дека поради специфичното историско минато уште долго нашата држава ќе биде заложник на негативните остатоци на минатите историски премрежија, кои со векови опстојувале на овој простор. Движејќи се во тунелот на својата историска судбина, каде светлината сè уште е далеку од видикот, последна ни останува надежта која, како што велат старите, последна умира.

На крај ќе завршам со уште една мисла за власта во која се вели дека таа е како морска вода - колку повеќе се пие, толку се станува пожеден.